

178.

**Erklärung des Justizministers
vom 7. Juni 1943**

über die gegenseitige Anerkennung und Vollstreckung von Urteilen im Verhältnis zu den besetzten norwegischen Gebieten.

Auf Grund der §§ 79 und 84 des Gesetzes vom 27. Mai 1896, RGBl. Nr. 79, über das Exekutions- und Sicherungsverfahren (Exekutionsordnung) wird vom Justizminister verordnet:

§ 1.

(1) Auf Grund der in bürgerlichen Sachen in den besetzten norwegischen Gebieten ergangenen Urteile darf die Exekution oder die Vornahme einzelner Exekutionshandlungen nur dann und in dem Maße stattfinden, als die Gegenseitigkeit laut des norwegischen Gesetzes vom 11. Februar 1943 (Nr. 8 der Norwegischen Gesetzessammlung vom 26. Februar 1943, S. 101) über die Anerkennung und Vollstreckung deutscher Urteile verbürgt ist.

(2) Norwegische Urteile, die von den Gerichten des Protektorates Böhmen und Mähren vollstreckt werden sollen, müssen mit einem Sichtvermerk des Reichskommissars für die besetzten norwegischen Gebiete versehen sein.

§ 2.

(1) Das im § 1, Abs. 1, angeführte Gesetz wird als Anlage kundgemacht.

(2) Die Bestimmungen des im § 1, Abs. 1, angeführten Gesetzes sind sinngemäß anzuwenden. Insofern dabei nichts Abweichendes bestimmt ist, haben die Bestimmungen des zweiten Titels der Exekutionsordnung (§§ 79 bis 84) über Exekution auf Grund im Auslande errichteter Akte und Urkunden Anwendung zu finden.

§ 3.

Diese Erklärung tritt mit dem Tage der Verlautbarung in Kraft; sie wird vom Justizminister durchgeführt.

Dr. Krejčí m. p.

**Prohlášení ministra spravedlnosti
ze dne 7. června 1943**

o vzájemném uznání a vykonatelnosti rozsudků v poměru k obsazeným územím norským.

Podle §§ 79 a 84 zákona ze dne 27. května 1896, č. 79 ř. z., o řízení exekucím a zajišťovacím (exekuční řád), nařizuje ministr spravedlnosti:

§ 1.

(1) Podle rozsudků vydaných v občanských věcech v obsazených norských územích smí dojíti k exekuci nebo k provedení jednotlivých exekučních úkonů jen tehdy a potud, pokud jest zaručena vzájemnost podle norského zákona ze dne 11. února 1943 (č. 8 norské sbírky zákonů ze dne 26. února 1943, str. 101) o uznání a vykonatelnosti německých rozsudků.

(2) Norské rozsudky, které mají býti vykonány soudy Protektorátu Čechy a Morava, musí býti opatřeny nahlédacím záznamem říšského komisaře pro obsazená norská území.

§ 2.

(1) Zákon uvedený v § 1, odst. 1 se vyhláší v příloze.

(2) Předpisů zákona uvedeného v § 1, odst. 1 budiž použito přiměřeně. Pokud přitom není stanoveno nic jiného, platí ustanovení druhého titulu exekučního řádu (§§ 79 až 84) o exekuci podle spisů a listin zřízených v cizině.

§ 3.

Toto prohlášení nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provede je ministr spravedlnosti.

Dr. Krejčí v. r.

Anlage zur Erklärung Slg. Nr. 178/1943.

**Gesetz über die Anerkennung
und Vollstreckung von deutschen Urteilen
von 11. Februar 1943.**

§ 1.

Rechtskräftige Urteile über bürgerliche Ansprüche, die von Gerichten im Deutschen Reich (auch im Protektorat Böhmen und Mähren) gefällt wurden, sollen in Norwegen bindende Wirkung haben.

§ 2.

Ein deutsches Versäumnisurteil, das in erster Instanz gegen den Beklagten gefällt wurde, soll in Norwegen nur in folgenden Fällen bindende Wirkung haben:

1. wenn der Beklagte, als die Vorladung zugestellt wurde, seinen Wohnsitz oder eine angemeldete Firma im Deutschen Reich (auch im Protektorat Böhmen und Mähren) hatte, oder wenn die Vertretung, die den Beklagten repräsentierte, dort ihren Wohnsitz hatte, oder wenn die Zustellung an einen Stellvertreter vor sich gegangen ist, den dort zu haben der Beklagte nach dem Gesetz verpflichtet war;

2. wenn eine bindende Abmachung über die Behandlung der Sache vor dem Gericht, welches das Urteil gefällt hat, getroffen war;

3. wenn das Urteil Entschädigung oder Genugtuung für einen Schaden zufügende Handlung betrifft, die im Deutschen Reich (auch im Protektorat Böhmen und Mähren) vorgenommen worden ist, und die Vorladung dem Beklagten persönlich während seines Aufenthaltes dort zugestellt worden ist.

Dieselben Vorschriften gelten für Versäumnisurteile, die in höheren Instanzen gegen den Beklagten gefällt wurden, wenn das Urteil auch in erster Instanz ein Versäumnisurteil war.

§ 3.

Ein deutsches Urteil wird in Norwegen nicht als bindend anerkannt:

a) wenn das Urteil das Eigentum oder ein anderes Recht an unbeweglichem Gut in Norwegen oder die Verpflichtung betrifft, eine Verfügung mit Bezug auf solche Rechte zu treffen, oder wenn es sich um die Folgen daraus handelt, daß diese Verpflichtung nicht erfüllt wird;

b) wenn die Anerkennung den guten Sitten oder zwingenden norwegischen Rechtsregeln widerstreiten würde.

§ 4.

Deutsche Urteile, die nach den §§ 1 bis 3 bindende Wirkung in Norwegen haben und

Příloha k prohlášení č. 178/1943 Sb.

**Zákon o uznání a výkonu německých
rozsudků ze dne 11. února 1943.**

§ 1.

Pravoplatné rozsudky o občanskoprávních nárocích, které byly vydány soudy v Německé říši (též v Protektorátu Čechy a Morava) mají mít v Norsku závazný účinek.

§ 2.

Německý rozsudek pro zmeškání, který byl proti žalovanému vydán v první stolici, má mít v Norsku závazný účinek jen v těchto případech:

1. jestliže žalovaný, když byla doručena obsílka, měl své bydliště nebo ohlášenou firmu v Německé říši (též v Protektorátu Čechy a Morava), nebo jestliže zastoupení, jež žalovaného reprezentovalo, mělo tam své bydliště, nebo bylo-li provedeno doručení zástupci, jež žalovaný podle zákona byl povinen tam mít;

2. bylo-li učiněno závazné ujednání o projednání věci před soudem, který rozsudek vydal;

3. týká-li se rozsudek odškodnění nebo dosti učinění za jednání způsobivší škodu, k němuž došlo v Německé říši (též v Protektorátu Čechy a Morava), a obsílka byla doručena žalovanému osobně za jeho pobytu tamtéž.

Tato ustanovení platí také pro rozsudky pro zmeškání, jež byly vydány proti žalovanému ve vyšších stolicích, byl-li rozsudek také v první stolici rozsudkem pro zmeškání.

§ 3.

Německý rozsudek nebude uznán v Norsku za závazný:

a) jestliže se rozsudek týká vlastnictví nebo jinakého práva na nemovitém majetku v Norsku nebo závazku učiniti opatření se zřetelem na taková práva, nebo běží-li o následky té skutečnosti, že se tento závazek neplní;

b) odporovalo-li by uznání dobrým mravům nebo donucujícím norským právním pravidlům.

§ 4.

Německé rozsudky, které podle §§ 1 až 3 mají v Norsku závazný účinek a jež jsou vy-

die im Deutschen Reich vollstreckbar sind, können auch in Norwegen vollstreckt werden.

§ 5.

Das Verlangen auf Vollstreckung ist an das Vollstreckungsgericht („namsrett“) zu richten; es sollen ihm beigegeben werden:

1. das Urteil in Urschrift oder beglaubigter Abschrift;
2. ein Zeugnis, daß das Urteil rechtskräftig und im Deutschen Reich vollstreckbar ist;
3. — in dem Fall, daß es sich um ein Versäumnisurteil handelt — ein Zeugnis, das zeigt, daß die Bedingungen für die Anerkennung nach § 2 vorliegen.

Die in den Nrn. 1 bis 3 erwähnten Beglaubigungen und Zeugnisse sollen von den zuständigen deutschen Behörden ausgestellt sein.

Schriftstücke, die deutsch abgefaßt sind, sollen von einer beglaubigten Übersetzung ins Norwegische begleitet sein.

§ 6.

Der Beschluß darüber, inwieweit die Vollstreckung nach diesem Gesetz bewerkstelligt werden soll, wird ohne Anhörung des Gegners getroffen. Doch kann ihm unter besonderen Umständen Gelegenheit zur Äußerung gegeben werden.

§ 7.

Die Vollstreckung wird nach norwegischem Gesetz in Gang gesetzt ohne Rücksicht darauf, was das Urteil über Zwangsmittel enthalten möge.

konatelny v Německé říši, mohou býti vykonány také v Norsku.

§ 5.

Žádost o výkon buď podána na exekuční soud („namsrett“); buď k ní připojen:

1. rozsudek v prvopise nebo ověřeném opise;
2. vysvědčení, že rozsudek je pravoplatný a v Německé říši vykonatelný;
3. — jde-li o rozsudek pro zmeškání — vysvědčení, které dokazuje, že podmínky pro uznání podle § 2 jsou dány.

Ověření a vysvědčení uvedená v č. 1 až 3 mají býti vystavena příslušnými německými úřady.

Pisemnosti, jež jsou sepsány německy, musí býti opatřeny ověřeným překladem do jazyka norského.

§ 6.

Usnesení o tom, pokud má dojít k exekuci podle tohoto zákona, bude vydáno bez slyšení odpůrce. Za zvláštních okolností může mu však býti dána příležitost se vyjádřiti.

§ 7.

Exekuce bude zavedena podle norského zákona bez zřetele na to, co snad rozsudek obsahuje o donucovacích prostředcích.

179.

Kundmachung des Ministers für Verkehr und Technik vom 30. April 1943

über die Konzessionierung der Straßenbahnen in Brünn und die Übertragung der Konzession der Kleinbahn Brünn—Lösch.

Auf Grund des § 10, Abs. 2, und des § 22 des Gesetzes vom 20. Mai 1937, Slg. Nr. 86, über die Bahnen (Eisenbahngesetz) verlaublich:

§ 1.

Das Ministerium für Verkehr und Technik als Eisenbahnverwaltungsbehörde erteilt im Einvernehmen mit dem Finanzministerium auf Grund der §§ 162 und 169 des Eisenbahngesetzes der Landeshauptstadt Brünn die Konzession zum Bau und Betrieb der Straßenbahnen im Katastralggebiet der Landeshauptstadt Brünn (Gebietskonzession). Diese Bahnen sollen als Kleinbahnen (Straßenbahnen) hergestellt, erhalten und betrieben werden.

Vyhláška ministra dopravy a techniky ze dne 30. dubna 1943

o koncesování pouličních drah v Brně a o přenesení koncese drobné dráhy Brno—Líšeň.

Podle § 10, odst. 2 a § 22 zákona ze dne 20. května 1937, č. 86 Sb., o drahách (železniční zákon), vyhláshuji:

§ 1.

Ministerstvo dopravy a techniky jako železniční správní úřad uděluje v dohodě s ministerstvem financí podle §§ 162 a 169 železničního zákona zemskému hlavnímu městu Brnu koncesi pro stavbu a provoz pouličních drah v katastrálním území zemského hlavního města Brna (oblastní koncesi). Tyto dráhy buďtež vybudovány, udržovány a provozovány jako dráhy drobné (pouliční).